

NEŽ POCHVÁLÍŠ, JAK NÁDHERNĚ LÉTÁ, DOČKEJ, KAM DOSEDNE

(Japonské přísloví)

ČÍSLO 35* ROČNÍK VI*30. 10. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nizký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.andrle@tiscali.cz; ypoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

SLOVO V ČASE ⁽¹⁰⁾

NEZAPOMÍNEJME NA SYMBOLY

V těchto dnech jsme si připomínali 28. říjen 1918 a při té příležitosti jsem si uvědomil smutnou skutečnost. Neustále klesá počet lidí, kteří by byli nositeli znalostí, pozitivních příhod a příběhů, ale konec konců i reálných fakt, spojených s tímto datem.

Již v roce 1910 vznikla při České obci sokolské komise pro vybudování sokolského domu. Jenže po vypuknutí 1. světové války byla Česká obec sokolská dne 23. 11. 1915 rakouskými úřady zakázána a rozpuštěna. Svě zde jistě sehrály slovanské sympatie Sokolů vůči Srbům a Rusům, kteří stáli na druhé straně válečného konfliktu.

Po válce nabídla pražská obec Sokolům palác Michnův z Vacínova na Újezdu (Malá Strana). Dnes tam stojí Tyršův dům. Před 70 lety, 26. 9. 1922 byl Michnův palác zapsán jako sokolský majetek, v říjnu 1923 se začalo s potřebnými demolicemi.

Dne 28. října 1923 byly položeny základní kameny novostavby a o necelé dva roky později, dne 24. května 1925 byl Tyršův dům slavnostně otevřen k počtě připravovaného VIII. všesokolského sletu v roce 1926.

Tři týdny předtím se zde konala první schůze výboru České obce sokolské, kterou řídil její starosta dr. Josef Steiner. O deset dní později, 13. května 1925 navštívil Tyršův dům člen Sokola, prezident Tomáš Garrigue Masaryk. V tomto měsíci sem přišel ještě jednou. A to v druhém dni slavnostního otevření, 25. května 1925, doprovázen ministrem Edvardem Benešem a pražským primátorem Bohumilem Baxou.

Zajímavé na tom všem je také to, že bylo do základů stavby uloženo celkem šest základních kamenů. Dva z Triglavu a z Černigu. Triglav (2 864 m) je jakási národní hora Slovinska. Slovinci ji mají na vlajce i ve znaku. V polovině 19. století se stala součástí národního uvědomění – dodnes se říká, že každý občan Slovinska by měl nejméně jednou za život onu horu slézt.

Hora Černig (2020 m) leží v dnešní Zakarpatské Ukrajině (tehdy Podkarpatská Rus jako součást Československa). Kámen z Kriváně symbolizoval Slovensko.

Další tři kameny byly přivezeny z Řípu, z Radhoště a z Lysé Hory. Symbolizovaly spojení Čech a Moravy. Nebylo to poprvé, kdy byl z Radhoště přivezen základní kámen do Prahy. Na Zárýchách byl 28. 4. 1868 vyzvednut základní kámen ke stavbě Národního divadla. Z 18 kamenů z Čech a Moravy byl do Prahy přivezen jako první a dne 5. 5. 1868 byl slavnostně předán. Je přístupný ke zhlédnutí ve sklepních prostorách Národního divadla. Takže po 55 letech byl do Prahy přivezen další základní kámen z Radhoště.

V roce 2005 organizoval Sokol expedici, jejímž úkolem bylo přivést do Tyršova domu kameny z těchto míst znovu. Krásný symbol, jehož smysl je stále aktuální.

Na snímku Meteorologická stanice na Lysé v ranním slunci. V pozadí tzv. Přední hory Beskyd – Smrk, Kněhyně, Stolová a i ten Radhošť se někde vzadu dá vytušit. Až půjdete kolem Tyršova domu, vzpomeňte si, na jakých základních kamenech byl tento dům postaven. Symboly jsou důležité i v naší uspěchané době. A proč zrovna kameny z památných hor? Inu vydrží déle, než jedno volební období. Takže si vždycky vzpomeňte na symboly. **Třeba i na takové, o kterých píšeme dále, ve zprávě o zasazení STROMU LIDUMIL.**

PETR ANDRLE

DVĚ KOLA JEDNOHO BYCIKLU

Do osnov by se zcela jistě měla vrátit latina

Ten příměr lze použít na kde co. Např.: co je důležitější, obsah nebo forma? Inu, jde o dvě kola... Snad lze pak diskutovat ještě o tom, které je to kolo, které zprostředkovává celému stroji pohon, ale to je tak vše. Nutná bývají obě. Věřím, že situací, které lze tímto zjednodušením přiblížit, nalezne ve svém okolí každý hned několik.

Domnívám se, že podobně se to má i s talentem a pílí. Ondřej Šlechta publikoval 11. 10. 2013 v Revue Politika text „Neudržitelný stav“ s podtitulem „Máme přetlak humanistů a katastrofální nedostatek technických absolventů“. V něm mimo jiné uvádí: „*A nutit člověka, který nerozumí matematice, studovat technický obor, nemá valného smyslu, protože v tom stejně nebude dobrý.*“

Rád bych se na tuto tezi podíval ze dvou úhlů. Předně, co je to za člověka, který „*nerozumí matematice*“? Je – velmi zjednodušeně řečeno – netalentovaný, nesetkal se s adekvátním výkladem disciplíny, nebo je jen líný? Vždyť do určité úrovně je „nerozumět matematice“ stejně, jako (např.) „nerozumět dějepisu“.

Neznalost Pythagorovy věty, tedy abych byl přesnější: neporozumění Pythagorově větě je stejně jako ignorance historie. Přesto je to první v naší společnosti běžně přehlíženo i omlouváno, zatímco nevědět, kdo byl Karel IV., je faux pas par excellence. Není tento všeobecně akceptovaný přístup jedním z důležitých kořenů toho, že máme zmíněný „katastrofální nedostatek technických absolventů“? Nevyšli jsme zkrátka až příliš vstřícní pohodlnosti, když jsme slevili z nároků na výuku matematiky? Nevyšli jsme zkrátka až příliš vstřícní pohodlnosti, když na středních školách nepožadujeme povinnou maturitu z matematiky? A není takový závěr často mimo horizont humanitně vzdělaných učenců, kteří rozvíjejí toto téma, prostě proto, že si oni sami sebe dokáží jen těžko představit, jak z matematiky maturitní zkoušku skládají? Kdo vlastně „rozumí matematice“? Resp. co to vlastně je „rozumět matematice“?

Otřepaný vtíp se táže: Proč nemají na Matematicko-fyzikální fakultě jarní prázdniny? Odpověď zní: Aby si tamní studenti v té době nemohli udělat VŠE. Pomiňme, do jaké míry je vtíp spravedlivý – o to u vtípu nikdy nejde. Něco však naznačuje a podstatné je, že v očích absolventů humanitních fakult jsou ekonomové jistě znalci matematiky! Ono totiž, světe div se, o matematiku v posledku vůbec nejde! A o co jde? O logiku! A logika je primárně disciplínou filosofickou...

Místo lkaní by tedy bylo na místě pěstovat od středních škol logiku. Toto pěstování dnes supluje zejména matematika. Tak, jako smysl tělocviku nespočívá v tom, zda někdo přeskočí kozu či udělá výmyk, ale v tom, abychom byli základně fyzicky zdatní, matematika není vyučována pro znalost vzorců, ale (na střední škole) pro základní zdatnost racia. Matematika ale takto nesuplovala vždy sama. Výuka latiny posloužila obdobně – a posloužila by i dnes, zejména pro ty, kteří mají z čísel kopřivku a když se do vzorců napíše nějaká písmena (např. oblíbené „x“ nebo „y“...), tak to už je chytá úplný amok. A, ano, vím, jsou takoví lidé. Budiž. Ale ani u nich – resp. zejména u nich – by vzdělávací systém neměl na logiku resignovat. Ba co dím: nesmí!

Latina by se tedy do osnov měla určitě vrátit. Nicméně, řádná výuka logiky by tak jako tak byla významným posunem správným směrem. Náležitá výuka logiky coby filosofické disciplíny by

nepochybně probudila pochopení pro matematiku i u těch studentů, u kterých by to dnes málokdo předpokládal – a rázem by byla naděje na podstatně větší počet kvalitních absolventů technických oborů.

Tím se dostávám k avizovanému druhému úhlu pohledu. Student, který nazná, že pro matematiku zkrátka „nemá buňky“, hledá únik. Ten mu dnes poskytují zejména právě fakulty humanitních věd. Absolventi těchto fakult, jistě ne všichni, ale mnozí, jsou s logikou na štíru. To je stejně špatné, není horší, jako to, že máme málo techniků. Jak tady pomoci? Opět filosofií.

Nikoli historií filosofie, ale skutečnou filosofií. Tedy povinným, náročným kursem ontologie a noetiky (nezapomeňme – logikou už studenti prošli na škole střední...). Já bych byl přítom příznivcem toho, aby takovýto kurz byl povinný na všech vysokých školách, ano, i na technikách, byť tam zase z jiných důvodů, které nepatří do rámce tohoto článku... (No ano, samozřejmě vyvstává otázka, kdo by to učil... ale na druhé straně, kdo říká, že je nutné to zavést přes noc?)

Druhotným důsledkem zavedení této výuky by bylo poznání studentů, že budou-li studovat humanitní fakultu, náročnému logickému myšlení se nevyhnou – a v takovém případě by nešlo o cestu nejmenšího odporu. Nakonec bych se rád dotknul ještě jedné drobnosti, kterou pan Šlechta ve svém článku uvedl, cituji: „... nakonec každý (absolvent humanitní fakulty) najde nějakou (jakoukoli) práci.“ Ano, najde. Na tento fakt reaguje zase jiný vtip. Jak se ptá absolvent techniky? „Jak to funguje?“ Jak se ptá absolvent přírodovědecké fakulty? „Proč to tak funguje?“ Jak se ptá absolvent právnické fakulty? „Jaké jsou právní podmínky pro to, aby to fungovalo?“ Jak se ptá absolvent ekonomické fakulty? „Jaký zisk to přináší, když to funguje?“... a jak se ptá absolvent filosofické fakulty? „Chcete to s hořčicí nebo s kečupem?“ Ano, nespravedlivé. Ale opět, tady o spravedlnost nejde a něco ten vtip naznačuje. A domnívám se, že to, co naznačuje, by mohlo být zvráceno kvalitní výukou skutečné filosofie na humanitních fakultách, která by příslušné studenty udržovala v nutnosti pěstovat kvalitní logické myšlení.

Konečně, dokud si student neplatí školné, lze argumentovat, že to, aby po mnohaletém nákladném studiu odkráčel absolvent zcela mimo svůj obor, je pro společnost příliš drahé; luxus, o kterém by bylo krásné říct, že si jej můžeme dovolit, ale byla by to lež. Závěrem bych měl také tnout do vlastních řad: přijde student matematicko-fyzikální fakulty do fotolabu s tím, že chce vyvolat fotky. Prodavač se jej ptá: „Devět krát třináct?“ On odvěti: „117... proč?“ Nicméně, co je (pro společnost) důležitější, technické nebo humanitní obory?

Jan Kubalčík (*1972) jest matematikem, člen redakčního týmu Konzervativních listů a jeden z aktivních představitelů Konzervativní strany.

A Z KONZERVATIVNÍCH LISTŮ ZKUSTE TŘEBA TYTO TEXTY:

<http://konzervativnilisty.cz/tema-msice/888-perspektivni-volba>

<http://konzervativnilisty.cz/texty/kultura/883-ze-stinu-eskeho-filmu>

<http://konzervativnilisty.cz/texty/uvahy-a-komentare/885-jak-zakonzervovat-souasny-stav-rychle-a-uinn>

PRVNÍ LIDUMIL V ZEMI ČESKÉ

(Skutečnost a vizualizace)

Na počátku úplně všechno byla snaha konat dobro. Lidumilství, chcete – li. Nu a tak vznikl projekt o vysazení STROMU LIDUMIL.

Každý veřejně známý strom byl v minulosti zasazen z nějakých důvodů. Někdy proto, aby vrhal úlevný stín. Jindy proto, aby symbolizoval svobodu, vítězství, radost z narození či úctu k jedinci, nebo ke skupině lidí. Tato doba potřebuje, aby se zvýšil počet pozitivních signálů, které vyšleme nejen do svého okolí, ale i do regionu, země a případně do Evropy. Příběh lékaře lidumila, k jehož počtě byl STROM LIDUMIL zasazen, je úžasný a stále ještě málo známý.

Zasazením stromu s tímto názvem vydali organizátoři poselství k veřejnosti, že jsou v našem životě důležité hodnoty, které stále ještě dostatečně nejsou v popředí veřejného zájmu. Jimi jsou například formy filantropie a mecenášství, které prostupují celým životem MUDr. Jana Maye i jeho následníků. Není tedy náhodou, že STROM LIDUMIL byl zasazen právě v Beskydském rehabilitačním centru v Čeladné, jehož činnost je přímým pokračováním tradice, kterou v roce 1902 na tomto místě založil MUDr. Jan May.

Díky jeho iniciativě zde vznikly lázně Skalka, sloužící ke zlepšení zdravotních poměrů horníků sužovaných nemocemi z povolání. MUDr. Jan May pracoval mimo jiné jako lékař revírní bratrské pokladny, později také jako zastupitel a starosta Čertovy Lhotky, pozdějších Mariánských Hor. Od počátku své kariéry podporoval nemajetné studenty na středních i vysokých školách, organizoval výstavbu kostela, škol, podporoval činnost spolků, na vše přispíval i ze svých vlastních prostředků. Sociálně slabší léčil zdarma. Již tehdy mu říkali „lékař lidumil“. V roce 1912 přešel do Prahy a

do dnes je na jeho domě v Mikulandské ulici č. 10 od roku 1931 pamětní deska s nápisem: *Zde žil a pracoval MUDr. Jan May, lékař lidumil. Vděční pacienti.* Deska kupodivu přežila všechny režimy.

Od roku 2000, kdy vzniklo Beskydské rehabilitační centrum, se toto zařízení přihlásilo k odkazu MUDr. Jana Maye, jeho vnuk udělil souhlas s používáním jeho podoby v logu BRC. Okrašlovací spolek Rozhledna zpracoval a vydal knihu *Lékař lidumil*, o životě tohoto muže a svém vzniku v roce 2010 se přihlásil k tradici Okrašlovacího spolku pro Velké Kunčice, Čeladnou a okolí, který v roce 1903 MUDr. Jan May založil a byl jeho prvním předsedou.

A na základě tohoto záměru, mohla spatřit světlo světa tato zpráva:

V pátek 25. října 2013 přibyl do lázeňského parku V Beskydském rehabilitačním centru v Čeladné nový obyvatel. Latinsky se jmenuje „acer rubrum“ a byl zasazen v samotném středu areálu, mezi Apartmánovým domem Lara a léčebným domem MUDr. Jana Maye. Česky se jmenuje „javor červený“ a v létě bude mít listy zelené, na podzim pak červené. Pokřtili jsme ho jménem STROM LIDUMIL proto, aby nám připomínal známé lidumilství zakladatele lázní Skalka, doktora Maye. Konec konců, 25. říjen je dnem jeho narození a dle keltského kalendáře (Keltové byli velcí milovníci stromů) je tento den ve znamení javoru červeného.

Vysazení STROMU LIDUMIL předcházela projekt, na němž se shodla vedení radnic v Ostravě - Mariánských Horách a v Čeladné, vedení BRC a vedení firmy SECTRON i zástupci občanských aktivit představovaných Okrašlovacím spolkem Rozhledna a občanským sdružením Vlastenecký poutník.

(Doprovodné fotografie v tomto textu zaznamenaly slavnostní chvíle zasazení stromu)

První lopatky země ke kořenům stromu vhodila paní Jiřina Mayová, manželka vnuka doktora Maye, stromu požehnal P. Dr. Mariusz Roszewski, správce farnosti Čeladná a Kunčice pod Ondřejníkem.

Poté svou účast na projektu stvrdili starostka ostravské městské části Mariánské Hory a Hulváky ing. arch. Liana Janáčková (s vnoučkem), starosta Čeladné Pavol Lukša, za BRC Mgr. Pavla Bajgarová, za SECTRON Petr Henek (a jeho dvě vnučky) a za Okrašlovací spolek Rozhledna Eliška a Jan Folprechtovi.

Hudební doprovod pěveckého sboru gymnázia z Ostravy-Poruby byl pod vedením paní profesorky Olgy Blažkové excelentní. Jak by také ne, když gymnázium nese jméno Olgy Havlové, která rozhodně sdílela stejnou filozofii jako lidumilové. Nu, a

poté přidali svou lopatku zeminy všichni přítomní, ponejvíce klienti BRC a zástupci okolních obcí, které jsou kolektivním členem Okrašlovacího spolku Rozhledna.

Dvanáctiletý Javor červený dodalo a odborné zahradnické práce provedlo ostravské Zahradnictví Korner. Okolí stromu bude v dohledné době upraveno, přibude informační tabule a v recepci bude pamětní kniha stromu Lidumil.

První strom Lidumil je tedy v zemi a zároveň je také prvním tohoto jména v zemi české. Nejen pohledem na něj bychom měli uvažovat o tom, jak a kde může pomoci dobro.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Jak se postupně zdokonaluje fotografická technika, zdají se i čarodějnice na košťatech krásnější...

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (828)

Všichni se ptají, jak to tedy dopadne po volbách. Už se vám někdy přihodilo, že na toto téma bylo kdysi dávno vysloveno mnoho teorií, a že vás napadlo, že jste o tomtéž problému něco slyšeli, nebo něco četli? Vzpomněl jsem si, že jsem o tom svého času (asi před pěti lety) psal. I letos máme v nové sněmovně asi 80 poslanců staronových. Tedy hnedle polovinu. Jak to tedy dopadne? Tehdy před pěti lety jsem o tom napsal:

Nevzpomínám si již přesně, kdy to bylo, ale rozhodně jsem tu větu slyšel na jednom z mnoha setkání v oné polistopadové euforii před více než dvaceti lety. Tehdy vystoupil v diskusi jeden pozdější politik a řekl něco jako v tomto smyslu: *demokracie není pouze v tom, že si můžeme svobodně zvolit vládu, ale především v tom, že ji můžeme demokraticky odvolat, kdykoli bude pracovat špatně...*

Zatleskali jsme a moc se nám ta věta tehdy líbila. Bohužel, praxe ji předčila. Nedávno jsme se potkali na pivě s několika kolegy a jak jinak, sklouzli jsme k politice. A také k vládě, to má svou logiku. Pochopitelně, že to schytala. V hospodách to schytává většinou každá vláda. Když tu jeden kolega začal vyzvídat, koho že bychom tedy chtěli ve vládě i na jiných vedoucích postech mít. Vzali jsme to seriózně. Padalo hodně jmen. Leč téměř ani jedno z nich nepatřilo žádnému poslanci, žádnému senátorovi a také žádnému ze stávajících vládních i regionálních činitelů. Takže do v úvahu připadajících funkcí by se zřejmě nemohl dostat nikdo z těch, o nichž jsme hovořili jako o

možných výborných kandidátech. Ano, jistě, připouštím, že naše úvahy mohly být trochu subjektivní. Nevíme všechno.

Ovšem jistě není sporu o tom, že v této zemi žijí a pracují stovky vynikajících osobností, které jsou na tom morálně a odborně tak, že by daleko lépe než současní činitelé, zvládly jakýkoli post v řízení státu. Jenže tito lidé se jaksí na politickou scénu nedostávají, především proto, že je tam nikdo nenominuje. Je třeba totiž „odměňovat“ zasloužilé členy. A o tom, proč tomu tak je, jsme se bavili po zbytek večera. Vzpomněl jsem si při té příležitosti na dávný normalizační vtíp, který pravděpodobně tento stav (velice obrazně řečeno) tak trochu vystihuje.

Kdysi v šedesátých letech minulého století se sovětsí soudruzi rozhodli, že přece jenom nějaký ten nevěstinec, alespoň v Moskvě, by se mohl povolit, v rámci tolik potřebného rozvoje cestovního ruchu. I vytvořil ústřední výbor KSSS komisi expertů, kteří se odebrali na studium do Francie. Ve Francii jednali s jistým majitelem velké sítě heren a nočních klubů, jejichž provoz také zevrubně prozkoumali.

Nu a několik měsíců po návratu oné komise ÚV KSSS byl v Moskvě slavnostně otevřen první night-club s příznačným názvem Křížník Potěmkin. V prvních dnech klub praskal ve švech a musel být v provozu čtyřicet hodin. Všechny světové deníky vyslaly do Moskvy své mimořádné zpravodaje. Návštěvnost ovšem postupně klesala, až nakonec za dva týdny zel Potěmkin prázdnotou.

Komise UV KSSS se neprodleně odebrala do Francie. V debatě s oním zmíněným již majitelem sítě nočních klubů padaly různé otázky.

Jaké je umístění klubu? Je ve středu města, v přízemí starobylého domu.

A co vnitřní zařízení? Perfektní, pohodlné, křesla, pohovky, boxy, barové pulty, hudba nevtíravá.

A co občerstvení? Vynikající. Od šampaňského až po nejdražší lihoviny, prvotřídní kuchyně.

Francouz se zamyslel.

A co pokojíky, jsou dobře vybavené, nejsou opatřeny odposlouchávacími zařízeními?

Jsou přepychové, s koupelnami, odposlechy zde mimořádně nejsou žádné.

A co vstupné a ceny? Odpovídají běžným zvyklostem, asi jako u vás.

Tak to je zajímavé, uvažoval jejich francouzský partner. A posléze ho napadlo. A co děvčata, jsou na úrovni?

Tak tohle máme obzvlášť kádrově naprosto perfektně ošetřeno, tvrdili svorně experti. Všechny zde pracující soudružky jsou zasloužilé členky strany s členstvím již od roku 1921.

Možná se právě od té doby v našich zeměpisných šířkách traduje, že nejvyšší kvalifikací na ministra (a jiné funkce) je členství v grémiu politické strany, nebo vůbec dlouholeté členství v té či oné straně. Viditelné to bývá nejvíce v koalici. Každé straně případnou jistá křesla a do nich se vybírají většinou poslanci, kteří ovšem nebyli voleni do parlamentu s tím, že by měli být ministři či dokonce předsedy a místopředsedy vlády. O hejtmanech, primátorech a starostech ani nemluvě. A oni se vždy na jakoukoli funkci neuvěřitelně hodí. Kdykoli. Proto se na významné posty většinou nemohou dostat lidé, kteří by to uměli lépe. Řada je vždy na zasloužilém členovi či člence strany. Nebo na zasloužilém členovi či člence, kteří pomohli onomu hnutí dostat se do parlamentu. Ale proč? Že to prospěje oné straně, to chápu. Ale jak to prospěje této zemi?

Před pár lety jsem se účastnil jakéhosi mezinárodního semináře. Byl svým tématem zajímavý, konal se dokonce v prostorách jisté seriózní banky a sešlo se na něm hodně lidí, jejichž morální i odborné kvality byly nesporné. Včetně hostů zahraničních. Záštitu nad celou akcí převzalo jisté ministerstvo, jehož šéf ještě nedávno pracoval jako starosta v jistém okresním městě. Na tom by nebylo nic divného, jsou starostové, kteří by mohli být klidně okamžitě ministři.

Jenže tento pan ministr si vybral za svého statutárního zástupce svého původního místostarostu. Jistě, chtěl mít vedle sebe někoho, komu mohl věřit. Ale hned dva nováčci na dvou nejvyšších

postech? I to by se možná dalo. A tak tento jeho statutární zástupce měl úvodní slovo na onom mezinárodním semináři, týkajícím se dalšího možného rozvoje Evropy.

Rozhodně jsem nebyl sám, kdo se za doslova nesmyslné blekotání onoho řečníka styděl. On vůbec netušil o čem, a ke komu hovoří. Bylo to hrozné. A poté všichni zatleskali. Já vím, byla to jistá zdvořilost k hostiteli. Ale ostuda byla mezinárodní, pouze v novinách se o ní nepsalo, protože proč? A vše se událo pouze proto, že bylo podle pana ministra a současně i šéfa strany, nutno onen volný post obsadit člověkem z jeho strany, bez ohledu na jeho schopnosti. Podle toho to také s tím ministerstvem vypadalo i později.

Kdyby zde byla praxe taková, že přínos politické strany spočívá v tom, že najde na potřebné funkce ty nejlepší lidi z tohoto národa, tak by to bylo dobré. Jenže ono je to zpravidla naopak, příklady snad nemusím uvádět. A stojí nás to každý rok skromným odhadem, asi tak dobrých pět procent DPH. Ani by na to nebylo třeba přijímat zákon.

Pro jistotu podotýkám, že uvedením onoho normalizačního vtipu jsem rozhodně nechtěl dát rovnítko mezi funkcí v night clubu a vysokou státní funkcí. Šlo mi o něco zcela jiného, ale tu poznámku připojuji pro jistotu. U nás jeden nikdy neví.

Ono nebezpečí podivného výběru je stále latentně přítomno. I dnes. Vzpomeňte si na to, až budete číst jména těch, kteří mají nově řídit tuto zemi.

**Dnes má svátek TADEÁŠ. Zítra, ve čtvrtek STĚPÁNKA. V pátek FELIX,
v sobotu TOBIÁŠ, v neděli HUBERT, v pondělí KAREL/KARLA, v úterý
MIRIAM/EMERICH a ve středu LIBĚNA.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

